2. Sidi-us.

Enne kui weel sest ellajast hakkame, tulleb mõnda ühhest ja teisest juttustada.

On mitmed asjad innimesse silmi ette pandud, mis kül näeb, agga neist ennam ei tea, kui agga sedda, et temma neid näeb: sest se siis tulleb, et teadmatta rahwa mehest üks ehk teine assi tühhi ja põlgdusse wäärt näitab, mis teise teädmisse ja tundmisse järrele, Jummala tarkusse ja temma teggude immet kulutab, ja paljogi öppetab.

Räkigem essiteks sest alwast liblikast, kenest kapsta-ussid sünniwad, mis monnikord meie kapsta aeda raustikkuks tewad. Se ellajas heidab omma munnakessed, mis monnes kohhas liblika tanguks kutsuwad, kapsa lehtede peäle päwa kätte autada; kust, kui päew neid walmis autand, pissikesssed ussid kui pörmukesssed wäljatullewad. Need kohhe hakkawad ahneste sõma, ja suremaks kaswama; ja, sedda mõda kuida pitkemaks lähhäwad, ja paksemaks paisuwad, nahka mitmele ja mitmele korrale seljast ajawad, mis kesta nimme al tunneme ja keigis paigus leiame. Ons ta täit kaswu kätte sanud, siis weel terwe nädal ahmib, agga wimaks hakkab tele minnema: lokab pitki aedo, ehk pitki seina ülles, ja otsib warjopaika, kus rahhul tuppet saaks lua. Kui sedda leidnud, siis poob ennest omma sidiga räesta alla, ehk kuhhu muido saab, seina palgi, ehk öllekörrekesse külge, ning sünnib nüüd üks uus ihhowarri temma ümber, mis ma-innimesssed temma tuppeks nimmetawad. Selle sees temma kui surnud, kel tundmist egga teadmist ep olle, otse kui pusärkis hingab, ning sedda